



Frans **Pollux**

Laat die druk op de resetknop maar zitten

Als een druk op de resetknop, zo voelt het nieuwe jaar. Met 1 januari als herstart. Vanaf nu: bergopwaarts. Een streep onder wat was, kin omhoog en met frisse moed richting een betere versie van jezelf.

Vaak is de tweede januari een deel van dat optimisme al vervlogen. En ergens halverwege maart blijf je gewoon nog door dezelfde modderstroom te strompelen als vorig jaar. Deprimerend? Nee, da's juist prima, zegt Merlijn Huntjes. Merlijn was ooit stadsdichter van Heerlen, en de keren dat ik hem hoorde spreken raakte ik altijd een beetje van slag. Door zijn betoverende uitstraling – beetje afstandelijk en mysterieus – maar vooral door de dingen die hij zei. Wijs, prikkelend en voor meerdere uitleggen vatbaar.

Ik las in *Trouw* over het project *Onze verweesde mijnstreek*, waarin fotograaf HJ Hunter in honderd foto's en twaalf verhalen vertelt over het Heerlen van nu, vijftig jaar na de mijnsluiting. Een van de geportretteerden is Merlijn. En wat Merlijn zegt helpt me straks in maart overeind te blijven.

Het probleem is, aldus Merlijn, dat Heerlen altijd maar is blijven vasthouden aan de mantra: 'we gaan er nu een échte stad van maken.' We laten het mijnverleden achter ons en begraven de negativiteit. We gaan iets nieuws proberen te worden. Precies wat ik mij op 1 januari altijd zelf voorneem. Tevergeefs, is mijn ervaring. En die van de mijnstreek. Want ook de mijnserie in deze krant, *D'r Letste Koempel*, maakte voelbaar hoe de ondergrondse trauma's nog altijd doorwerken. Ondanks alle pogingen iets nieuws te worden.

Misschien liggen de kansen meer in het doen met wat je hebt, oppert Merlijn. Hij vertelt dat hij onlangs in zijn oude buurt Heerlen-Noord zag dat iemand een schutting van pallets had gebouwd. Triest, dacht Merlijn aanvankelijk; de achteruitgang in één beeld gevangen. „Maar je kunt ook zeggen: deze bewoner heeft er zelf iets van gemaakt.”

Het duurde even voordat dit voorbeeld het in mijn hoofd won van de scepsis, maar zo gaat dat met dingen die Merlijn zegt. Nog een voorbeeld: Merlijn deed een project over poëzie met een Heerlense schoolklas vol nazaten van koempels, en na twee uur had een jongen slechts één zin opgeschreven: „Mijn vader en ik praten nooit, maar 's avonds kijken we naar Feyenoord.” Geen ideale situatie, nauwelijks praten met je vader. Maar samen Feyenoord kijken, dat is het beste ervan maken.

Er zal dit jaar veel aandacht zijn voor de erfenis van ons mijnverleden. De teneur: lang was het niks, hoe kan het ooit nog wat worden? Nu ben ik niet zo'n poëet als Merlijn, maar in zijn geest zou ik willen zeggen: zoek het niet in dat worden. Zoek het in het zijn, en desnoods in het niks. Dat klinkt wijs, prikkelend en is voor genoeg uitleggen vatbaar.



REAGEREN?

redactie@delimburger.nl